

Sygn. akt I A Ca 917/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński (spr.)
Sędziowie	:	SA Małgorzata Dołęgowska SO del. Mirosław Trzaska
Protokolant	:	Iwona Aldona Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) *Spółki z o.o. w B.*

przeciwko *Bankowi (...) w W.*

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji **pozanego**

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. akt VII GC 140/12

I. **prostuje zaskarżony wyrok w ten sposób, że w części wstępnej zamiast zwrotu „o zapłatę” wpisuje „o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego”;**

II. **zmienia zaskarżony wyrok:**

a) **w punkcie I o tyle, że pozbawia wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny w części dotyczącej odsetek do kwoty 484.606,80 (czterysta osiemdziesiąt cztery tysiące sześćset sześć i 80/100) zł i oddala powództwo w zakresie pozbawiania wykonalności co do kwoty 150.000 (sto pięćdziesiąt tysięcy) zł;**

b) **w punkcie III o tyle, że zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.465 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;**

c) w punkcie IV o tyle, że nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Białymstoku kwotę 26.000 (dwadzieścia sześć tysięcy) zł tytułem brakującej części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona;

III. oddala apelację w pozostałej części;

IV. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 4.252 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu za drugą instancję.

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w B. w pozwie skierowanym przeciwko Bankowi (...) w W. wniosła o pozbawienie wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 13 września 2010 r., wystawionego przez Bank (...) Oddział w B., któremu postanowieniem z dnia 30 listopada 2010 r. w sprawie I Co 2823/10 Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim nadał klauzulę wykonalności. Podniosła, że w bankowym tytule egzekucyjnym nie została określona górna granica odpowiedzialności spółki, co - w jej ocenie - jest warunkiem koniecznym prowadzenia egzekucji. Dodała też, że postępowanie egzekucyjne nadal jest prowadzone do całej kwoty objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, pomimo spłaty przez poręczycieli kwoty 800.000 zł.

Bank (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony prawidłowo i uprawnia do prowadzenia na jego podstawie egzekucji. Wskazał też sposób rozliczenia kwot wpłaconych przez poręczycieli i zaznaczył, że w związku z tym w dniu 7 kwietnia 2011 r. wystąpił do komornika sądowego z wnioskiem o ograniczenie egzekucji.

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku pozbawił wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 13 września 2010 r., wystawiony przez Bank (...) Oddział w B. i zaopatrzony w klauzulę wykonalności nadaną przez Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim postanowieniem z dnia 30 listopada 2010 r. w sprawie I Co 2823/10, w części dotyczącej odsetek do kwoty 634.606,80 zł, w części dotyczącej kwoty głównej do kwoty 165.171,04 zł i w części dotyczącej kosztów do kwoty 222,16 zł; oddalił powództwo w pozostałej części; zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.590 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; nakazał pobrać na rzecz Sądu Okręgowego w Białymstoku od pozwanego kwotę 32.000 zł tytułem brakującej części opłaty, od której powódka została zwolniona.

Orzeczenie to zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 31 stycznia 2007 r. Bank (...) udzielił (...) sp. z o.o. w B. kredytu inwestycyjnego nr (...) w kwocie 2.000.000 zł na sfinansowanie zakupu dwóch nieruchomości oraz ruchomości. Zabezpieczeniem kredytu było poręczenie udzielone przez cztery małżeństwa, do łącznej kwoty 800.000 zł. Aneks nr (...) z dnia 5 czerwca 2007 r., kwota kredytu została podwyższona o 400.000 zł. Tego samego dnia powodowa spółka złożyła oświadczenie o poddaniu się egzekucji do kwoty 4.800.000 zł.

W związku z nieterminową spłatą należności, strony zawarły w dniu 2 października 2009 r. ugodę w sprawie spłaty kredytu, która jednak - z uwagi na brak jej realizacji przez powódkę - została przez bank wypowiedziana.

W dniu 13 września 2010 r. Bank (...) Oddział w B. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym wskazał, że na płatne i wymagalne zadłużenie powodowej spółki, na dzień 13 września 2010 r., składają się: wymagalny kapitał w kwocie 2.167.705,51 zł, odsetki za okres od dnia 1 września 2008 r. do dnia 12 września 2010 r. w kwocie 321.365,26 zł oraz koszty w kwocie 50 zł. W tytule znalazła się informacja, że dalsze odsetki od kapitału przeterminowanego od dnia 13 września 2010 r. są zmienne, na zasadach określonych w regulaminie i naliczane są miesięcznie według stopy procentowej, obowiązującej za dany okres w Banku.

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2010 r. wydanym w sprawie I Co 2823/10 Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim zaopatrzył bankowy tytuł egzekucyjny w klauzulę wykonalności.

W dniu 20 stycznia 2011 r. pozwany wystąpił przeciwko powódce z wnioskiem o wszczęcie egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego.

Pismem z dnia 4 lutego 2011 r. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bielsku Podlaskim zawiadomił (...) sp. z o.o. o wszczęciu przeciwko niej egzekucji w sprawie KM 144/11.

W dniach 25 czerwca 2010 r., 22 marca 2011 r., 24 marca 2011 r. i 1 kwietnia 2011 r., poręczyciele dokonali wpłat w łącznej kwocie 800.000 zł na poczet spłaty zadłużenia spółki wynikającego z kredytu nr (...).

Wpłaty te zostały zaliczone przez bank na: wymagalne odsetki - 634.606,80 zł, kapitał - 158.229,32 zł i koszty - 222,16 zł.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2011 r. pozwany wniósł do komornika, prowadzącego egzekucję w sprawie KM 144/11, o ograniczenie egzekucji do kwoty kapitału wymagalnego - 2.002.534,47 zł, do kwoty odsetek wymagalnych - 3.939,23 zł oraz kwoty kosztów postępowania sądowego - 185,50 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo jest częściowo zasadne.

Odnosząc się do zarzutów powódki, dotyczących rzekomych braków formalnych tytułu egzekucyjnego oraz kwestionujących zasadność nadania mu klauzuli wykonalności, Sąd I instancji wskazał, że zwalczanie klauzuli wykonalności następuje w drodze zażalenia, o którym mowa w art. 795 k.p.c. Stąd zarzut dotyczący niezamieszczenia w bankowym tytule egzekucyjnym kwoty do jakiej dłużnik zobowiązał się odpowiadać, nie mógł zostać uznany za merytoryczny środek obrony dłużnika w niniejszym postępowaniu. Niezależnie od tego zaznaczył, że bankowy tytuł egzekucyjny nie musi zawierać wskazania kwoty do jakiej dłużnik zgodził się poddać egzekucji. Kwota taka musi bowiem wynikać jedynie z oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji, które jest badane przez sąd w postępowaniu o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (art. 97 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe - Dz.U. Nr 140, poz. 939).

Ustosunkowując się do kolejnego zarzutu, dotyczącego wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym zaopatrzonym w sądową klauzulę wykonalności, Sąd wskazał, że bezsporną jest okoliczność spłaty przez poręczycieli kredytu, długu w wysokości 800.000 zł.

Zauważył, że kwota 150.000 zł została wpłacona jeszcze przed wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego, ale pozwany bank nie wykazał, iż kwota ta została przez niego zarachowana na poczet długu powoda jeszcze przed powstaniem tego tytułu. Podnosił wprawdzie, że kwotę tę zaliczył na poczet odsetek jednakże nie oznaczył kiedy dokładnie to nastąpiło, co pozwala na przyjęcie, że miało to miejsce już po dacie powstania bankowego tytułu egzekucyjnego. Daje to zaś podstawy do uznania, że wynikające z bankowego tytułu egzekucyjnego zobowiązanie zostało częściowo spełnione przez poręczycieli powódki, wywołując skutek bezpośrednio dla obowiązanego.

Dlatego też uznał, że zaistniały podstawy do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie wpłaconej kwoty 800.000 zł. Podał, że z odpowiedzi na pozew wynikało, jakie kwoty wpłacone przez poręczycieli zostały zaliczone na poczet kapitału (23.551,74 zł + 67.338,79 zł + 67.338,79 zł = 158.229,32 zł), odsetek (150.000 zł + 476.448,26 zł + 2.439,05 zł + 5.719,49 zł = 634.606,80 zł), kosztów (222,16 zł) i o takie też kwoty, pozbawił wykonalności sporny tytuł wykonawczy. Zauważył też, że suma zaliczonych kwot daje 793.058,28 zł, co oznacza, że do rozliczenia pozostała kwota 6.941,72 zł, którą Sąd zaliczył na poczet kapitału głównego.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazał art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.

O kosztach procesu orzekł zgodnie z art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Uwzględnił przy tym fakt, że powód przegrał proces w 68 %, zaś pozwany w 32 %. Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., nakazał pobrać od pozwanego kwotę 32.000 zł, od której uiszczenia powódka była zwolniona.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany Bank, który zarzucił Sądowi I instancji naruszenie:

- art. 233 k.p.c. polegające na pominięciu tego, że rozliczył on kwotę 150.000 zł wpłaconą przez poręczycieli kredytu, jeszcze przed wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego;

- art. 244 k.p.c. w zw. z art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe przez nieuwzględnienie charakteru prawnego dowodu z bankowego tytułu egzekucyjnego oraz wyciągu bankowego z dnia 26 października 2012 r., wskazujących na wysokość zobowiązania powódki;

- art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. przez błędne uznanie, że dłużnikowi służy powództwo przeciwegzekucyjne, jeżeli istnieje potencjalna możliwość przymusowego wyegzekwowania świadczenia, wynikającego z bankowego tytułu egzekucyjnego.

Wnosił o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa w całości albo jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 96 ust.1 Prawa bankowego na podstawie ksiąg bankowych lub innych dokumentów związanych z dokonywaniem czynności bankowych, banki mogą wystawiać bankowe tytuły egzekucyjne. Bankowy tytuł egzekucyjny może stwierdzać zobowiązanie dłużnika uprawniające do egzekucji świadczeń pieniężnych wtedy, gdy został wystawiony w związku z dokonywaniem czynności bankowych. Po zaopatrzeniu przez sąd w klauzulę wykonalności, bankowe tytuły egzekucyjne stają się tytułami wykonawczymi, a zatem podstawą do wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

Postępowanie klauzulowe jest samodzielnym postępowaniem prowadzonym przez sąd, jego celem jest zbadanie, czy przedstawiony przez wierzyciela dokument jest tytułem egzekucyjnym, któremu może być nadana klauzula wykonalności. Zakres rozpoznania sprawy w postępowaniu klauzulowym ogranicza się więc przede wszystkim do zagadnień formalnych, niemniej należy wskazać na pewne merytoryczne kwestie podlegające ocenie sądu przed wydaniem postanowienia w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności. Sąd prowadzący takie postępowanie ustala zatem także, czy tytuł egzekucyjny wystawiony przez bank spełnia wymagania z art. 96 ust. 2 Prawa bankowego oraz czy oświadczenie dłużnika o poddaniu się egzekucji spełnia wymagania z art. 97 ust.2 Prawa bankowego. W dalszej kolejności sąd winien dokonać oceny wzajemnych relacji między treścią tytułu egzekucyjnego a treścią oświadczenia o poddaniu się egzekucji i zbadać, czy okoliczności wskazane w tych dokumentach pozwalają uznać, że spełnione zostały przesłanki z art. 97 ust. 1 Prawa bankowego, od których uzależniona jest możliwość uzyskania klauzuli wykonalności.

Natomiast podstawą powództwa z art. 840 § 1 k.p.c. jest istnienie zdarzenia, wskutek którego zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane. Sformułowanie tego przepisu wskazuje, że obejmuje on wszelkie okoliczności i zdarzenia, których uwzględnienie prowadzi do stwierdzenia nieistnienia obowiązku objętego poddaniem się egzekucji. Do przesłanek tych można zaliczyć: brak przesłanki bezpośredniości, brak wymagalności roszczenia, upływ terminu do którego bank mógł wystawić tytuł egzekucyjny, nieważność oświadczenia woli o poddaniu się egzekucji.

W niniejszej sprawie powodowa spółka, jako podstawy do pozbawienia wykonalności bankowego tytułu wykonawczego, dopatrywała się w fakcie spłaty przez poręczycieli kredytu bankowego do kwoty 800.000 zł. Bezsporne przy tym było, że kwota 150.000 zł została wpłacona w dniu 25 czerwca 2010 r., czyli jeszcze przed wydaniem

bankowego tytułu egzekucyjnego. Kwestią sporną pozostawało zaś to, czy suma zobowiązań powódki wobec banku, widniejąca na bankowym tytule egzekucyjnym uwzględnia uiszczenie tej kwoty.

W związku z tym wskazać należy, że zarówno prawidłowa wykładnia art. 840 k.p.c. w związku z art. 6 k.c., jak i treść art. 95 ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.), nadającego wystawianym na podstawie ksiąg bankowych tytułom egzekucyjnym moc dokumentów urzędowych, w związku z art. 252 k.p.c., nakładają na stronę powodową obowiązek wykazania faktów, z którymi wiąże nieistnienie stwierdzonej w tytule wykonawczym wierzytelności. Tytuł wykonawczy korzysta z domniemania prawdziwości, które jednak nie zostało obalone w niniejszym procesie.

Twierdzenia powódki, jakoby kwota 150.000 zł wpłacona w dniu 25 czerwca 2010 r. nie została uwzględniona przez pozwany bank, przy wydawaniu tytułu egzekucyjnego, nie została wykazana przy pomocy przewidzianych w prawie procesowym środków dowodowych. Biorąc zaś pod uwagę treść umów kredytowych zawieranych przez powódkę z bankiem, określających kolejność zaspokojenia powstałych na ich tle zobowiązań, nie było podstaw do kwestionowania zarówno samego faktu, jaki i sposobu, w jaki dochodziło do zarachowania dokonywanych wpłat.

Nie można również zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że w przypadku zakwestionowania w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego istnienia obowiązku stwierdzonego bankowym tytułem egzekucyjnym, ciężar dowodu istnienia tego zobowiązania spoczywa na pozwanym. Zgodnie z ogólną regułą z art. 6 k.c., dłużnik, który przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności (art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.) powinien wskazać jakie zdarzenia kwestionuje oraz przedstawić stosowne dowody na tę okoliczność. Reguła ta ma zastosowanie także w przypadku kwestionowania przez dłużnika istnienia obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu. Fakt, że tytuł egzekucyjny nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej, pozostaje bez wpływu na rozkład ciężaru dowodu istnienia podstawy powództwa opozycyjnego określonej w art. 840 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Ma jedynie takie znaczenie, że dłużnik może powoływać się nie tylko na zdarzenia mające miejsce po powstaniu tytułu egzekucyjnego, ale także na zdarzenia poprzedzające jego wydanie.

Przerzuceniu na bank obowiązku udowodnienia istnienia zobowiązania objętego bankowym tytułem egzekucyjnym, w procesie wytoczonym przez dłużnika w oparciu o art. 840 k.p.c., sprzeciwia się także, zdaniem Sądu Apelacyjnego, regulacja zawarta w przepisach art. 96 i nast. prawa bankowego. Uprawnienie banku przewidziane w art. 96 prawa bankowego, czyli uprawnienie do wystawienia dokumentu, mającego – po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności - moc tytułu wykonawczego, ma walor szczególnego uprawnienia zwalniającego bank od obowiązku wykazania w procesie, że wierzytelność przeciwko dłużnikowi rzeczywiście istnieje. W następstwie tak ukształtowanej pozycji, ustawa – prawo bankowe przenosi na dłużnika ciężar wykazania, że wierzytelność nie istnieje lub nie może być dochodzona. Pogląd taki wypowiedział Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 grudnia 2005 r. (sygn. V CK 464/05, LEX nr 424337). Wprawdzie orzeczenie to zapadło na tle stanu faktycznego, do którego zastosowanie miały przepisy ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. – Prawo bankowe, tym niemniej – zdaniem Sądu Apelacyjnego – zachowuje ono aktualność w obecnym stanie prawnym.

Na marginesie jedynie należy zaznaczyć, że wprawdzie Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09, Dz.U. Nr 72, poz. 388, str. 4537) uznał za niezgodny ze wskazanymi wzorcami art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, ale tylko w części nadającej moc prawną dokumentów urzędowych księgom rachunkowym banków oraz wyciągom sporządzonym na podstawie tych ksiąg w postępowaniu dowodowym w sprawach cywilnych, prowadzonych wobec konsumenta, gdy znajdują do nich zastosowanie art. 244 § 1 k.p.c. i art. 252 k.p.c. To znaczy, że wskazane w tym przepisie inne rodzaje oświadczeń i pokwitowań wystawianych przez banki w zakresie praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń nie tracą mocy prawnej dokumentów urzędowych i znaczenia, jakie nadaje takim dokumentom ustawodawca w poszczególnych dziedzinach prawa (np. cywilnym, administracyjnym czy karnym). W niniejszej sprawie powodowa spółka bezsprzecznie zaciągnęła kredyt nie jako konsument, ale jako przedsiębiorca.

W świetle powyższego, Sąd Apelacyjny podzielił zarzuty apelacji pozwanego w części, w jakiej kwestionowała ustalenia Sądu I instancji, odnośnie istnienia podstaw do pozbawienia wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) o kwotę 150.000 zł. W związku z tym skorygował zaskarżone orzeczenie, uznając, że bankowy tytuł wykonawczy, w części dotyczącej odsetek powinien być pozbawiony wykonalności tylko co do kwoty 484.606,80 zł.

Wbrew zarzutom apelacji, istniały natomiast podstawy do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w części dotyczącej kwoty 650.000 zł (odsetki - 484.606,80 zł, kwota główna - 165.171,04, koszty - 222,16 zł) uiszczonych już po wydaniu bankowego tytułu wykonawczego i nadaniu mu przez Sąd klauzuli wykonalności.

Powszechnie przyjmuje się, że powództwo przeciwegzekucyjne, o którym mowa w art. 840 k.p.c., jest samoistnym powództwem, które ze względu na swój skutek konstytutywny zaliczane jest do kategorii powództw o ukształtowanie prawa (por. m.in. E. Wengerek „Przeciwegzekucyjne powództwa dłużnika”, Warszawa 1998 r., A. Marciniak, glosa do postanowienia SN z dnia 8 listopada 2001 r., II CKN 1051/99, OSP 2002, z. 6, poz. 84 oraz powołane tam wypowiedzi w doktrynie i judykaturze). Ukształtowanie tego prawa może nastąpić tylko za pomocą wyroku. Wierzyciel nie może też w żaden sposób spowodować pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Może on najwyżej - dla uniknięcia procesu - wydać tytuł wykonawczy dłużnikowi i w ten sposób pozbawić go interesu prawnego w wytoczeniu powództwa (tak. E. W. „P. powództwa dłużnika”, s. 37). Zasadność wytoczenia powództwa jest niezależna od tego, czy została wszczęta egzekucja. Jedynym ograniczeniem do wytoczenia powództwa opozycyjnego jest brak tytułu wykonawczego. Również ukończenie egzekucji nie ma wpływu na zasadność powództwa, dopóty nie dojdzie do zupełnego zaspokojenia tytułu egzekucyjnego. A zatem do chwili całkowitego zaspokojenia w drodze egzekucji należności wynikającej z tytułu wykonawczego, dłużnik zachowuje interes w pozbawieniu wykonalności tytułu wykonawczego. Prawo wytoczenia powództwa dłużnik traci z chwilą ukończenia postępowania egzekucyjnego, na skutek którego świadczenie objęte tytułem zostało całkowicie zaspokojone. Tytuł wykonawczy zostaje bowiem zatrzymany w aktach egzekucyjnych i dłużnikowi nie grożą już ujemne skutki wynikające z tytułu wykonawczego (por. E. Wengerek „Przeciwegzekucyjne powództwa dłużnika”, s. 19).

Przeniesienie tych uwag na grunt niniejszej sprawy, wskazuje na bezzasadność podniesionych w apelacji zarzutów. Poza sporem bowiem było, iż egzekucja w sprawie nie została ukończona, a sam fakt ograniczenia jej przez wierzyciela, nie zamyka drogi do egzekwowania w przyszłości całej kwoty, na jaką opiewa tytuł wykonawczy. Istnieje zatem niebezpieczeństwo, że wierzyciel, mimo wygłaszanych obecnie deklaracji, może wszcząć postępowanie egzekucyjne co do całej sumy widniejącej na tytule wykonawczym, co będzie wiązało się z koniecznością podjęcia przez powódkę po raz kolejny merytorycznej obrony. Nie ulega zatem wątpliwości, że pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, w części dotyczącej sum już uiszczonych, zapewni realną ochronę powódce.

Z przytoczonych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Zmiana wyroku skutkowałą również koniecznością dostosowania rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji, do ostatecznych jego wyników (art. 100 k.p.c.). Uwzględniwszy zatem fakt, że końcowo roszczenie powódki zostało uwzględnione w 26 %, a obrona pozwanego okazała się skuteczna w 74%, należało skorygować orzeczenie w pkt III poprzez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.465 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego oraz w pkt IV poprzez obniżenie podlegającej pobraniu od pozwanego części brakującej opłaty sądowej do kwoty 26.000 zł.

Z kolei mając na uwadze fakt, że apelacja pozwanej została uwzględniona w 19%, o kosztach procesu za drugą instancję orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 100 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c.). Na koszty procesowe poniesione przez strony na obecnym etapie postępowania składały się poniesione przez obie strony koszty zastępstwa procesowego, których wysokość (po 5.400 zł) została ustalona na podstawie § 6 pkt 7) w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349) oraz uiszczona przez pozwanego opłata sądowa od apelacji w kwocie 40.000 zł. Ich wzajemne rozliczenie

prowadziło do zobowiązania powódki ($5.400 \text{ zł} \times 81\% = 4.374 \text{ zł}$) do zwrotu na rzecz pozwanego ($5.400 \text{ zł} + 40.000 \text{ zł} = 54.000 \text{ zł} \times 19\% = 8.626 \text{ zł}$) kwoty 4.252 zł ($8.626 \text{ zł} - 4.374 \text{ zł}$).